

OBSAH

<i>Prihovor</i>	3
<i>Temy duchovnych rozhovoriv</i>	4
<i>Životy svätých</i>	5
<i>Pravoslávna ikona</i>	7
<i>Čudotvorné ikony</i>	9
<i>Moje „Ja“</i>	11
<i>Otázky a odpovede</i>	12
<i>Detská stránka</i>	14
<i>Ako sa zjednotiť s Bohom?</i>	22
<i>História PCO</i>	23
<i>Hlúpa korytnačka</i>	24
<i>Roman Sladkopevec</i>	25
<i>Púť do Mikulčíc</i>	26
<i>Blahoželenie</i>	28
<i>Recepty</i>	29
<i>Pozvánky</i>	30

**„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40**

Obálka:

ISTINA

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XVI./2011*

šéfredaktor: *Lenka Kimaková*
redaktori: *Alexander Haluška, Michal Si-
vík, Zuzana Repková, Marcela Hvižďako-
vá, Zuzana Sadilková, Juliána Kuzanová,
Ján Husár, Tatiana Mihaličová*
pokladníčka: *Tatiana Mihaličová*
technický redaktor: *Peter Polakovič*
detská stránka: *Janka Kobanová, Janka
Zajarošová*
redaktori pre distribúciu: *Luboš Omaska,
Patrik Palasiewicz*
korektúra: *Prof. ThDr. Peter Kormaník,
PhD.*

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980*

e-mail: *istina12@gmail.com*
IČO: 17075947

www.bpm.orthodox.sk

S blahoslovením Jeho Vysokopre-
osvietenosti Jána, arcibiskupa
prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 5,40 €

*Vaše finančné príspevky posielajte
na adresu redakcie:*

*Bratstvo pravoslávnej
mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY
Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
4008409298/7500.*



*Cirkevne schválené.
Redakcia si vyhradzuje právo
upravovať príspevky v súlade
s učením Cirkvi.
Nevyžiadané rukopisy nevraciamy.*

*Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom EV 3633/09.
ISSN 1335-6739*

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov



Deň Svätého Ducha

Dňa 31. mája podľa starého kalendára svätá Pravoslávna cirkev slávi deň Sv. Ducha, ktorý je svedectvom toho, že Isus Christos po svojom **Vozneseniji** (nanebovstúpení) nám tu zanecháva Ducha Svätého, Ducha pravdy, ktorý je garantom správneho fungovania Cirkvi Christovej. Isus Christos povedal svojim učeníkom: „**Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázanie. A ja budem prosiť Otca a dá vám iného Utešiteľa, aby bol s vami až naveky. Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože Ho nevidí, ani nepozná. Vy Ho poznáte, pretože pri vás ostáva a bude vo vás. Neopustím vás ako siroty, prídem k vám**“ (Jn 14, 15 – 18). To je jasný dôkaz, že Isus Christos nenechá, ako dobrý pastier, svoje ovečky len tak napospas vlkom, t. j. diablovi. Preto nám tu

zanecháva Ducha pravdy až do Jeho druhého príchodu. „**Toto som vám povedal, keď som bol s vami: Ale Utešiteľ, Ten Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, Ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril. Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, nie ako svet dáva, vám ja dávam. Nech sa vám nermúti srdce a nestrachuje!**“ (Jn 14, 25 – 27). Isus Christos utešuje svojich učeníkov, aby nesmútili, lebo dokiaľ On v nich prebýva, Duch nepríde a oni ničomu nebudú rozumieť, ale keď príde Duch Svätý, On ich umúdiri a bude ich viesť. Svätý Duch príde v mene Isusa Christa, a nebude učiť nič iné, len to čo učil Christos. Lebo tak ako dobrý strom nemôže prinášať zlé plody, tak aj Duch Svätý, ktorý prišiel v mene Isusa Christa tiež nemôže učiť niečo iné ako Christos. Keď prišiel Svätý Duch k učeníkom, utešil ich a uľahčil ich trápenie, lebo je Utešiteľom duše i pravdy ako Isus Christos. Duch Svätý učil apoštolov všetkému tomu, čo im Christos nepovedal, lebo to vtedy nemohli pochopiť pre bezmocnosť svojho umu. Christovým učeníkom bola daná moc učiť národy kresťanským pravdám prostredníctvom Ducha Svätého, ktorý sa bude o svätú Cirkev Christovu starať až do druhého príchodu Isusa Christa. Lebo Christos povedal: „**Vystavím si Cirkev a brány záhrobia ju nepremôžu**“ (Mt 16, 18).

Bohoslovec Martin

Na mnohaja lita vladyko!

Dňa 28. mája 2011 práve toto slovné spojenie znelo mnohokrát zo srdca všetkých veriacich i prítomných v katedrál-svätých Cyda v Prahe, metropoli-pripomínal svojej intro-metropolitnú



nom chráme rila a Meto-pretože náš ta Kryštof si piate výročie nizácie na katedru.

Dovoľte drahý vlady-zaželať Vám ročiu veľa date, mnoho vosti a pevné ste i po ďal-v Christovej miestnu Pra-kev v Českých krajinách a na Slovensku do Kráľovstva Nebeského.

aj nám, náš ka Kryštof, k tomuto vý-Božej blaho-síl, trpezli-zdravie, aby šie roky viedli láske našu voslávnu cir-

Ispolla eti despota – na mnohaja lita vladyko!

*Mládežníci z Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS*

***Sujaščennomučeník
Marcelín a mučeníci
Klavdius, Kyrinus a Anton,
ktorí trpeli spolu s ním,
deň pamiatky 8. jún***

Svätý pápež Marcelín nastúpil na biskupský stolec v dobe Diokleciána a Maximiána rímskych cisárov, po smrti pápeža Kája. Boli to časy najkrutejšieho prenasledovania kresťanov. Vtedy v priebehu tridsiatich dní bolo v Ríme po rôznych mučeniach zabitých 17 000 kresťanov. Práve v tomto čase bol zajatý a k Diokleciánovi privedený aj pápež (otec) Marcelín.

Marcelín sa však veľmi zľakol mučení a preto hodil na uhlie trocha tymianu a tak priniesol obeť pohanským bohom Hestii a Izide. Imperátor chcel odmeniť takéto správanie, preto Marcelína obliekol do drahocenných šiat a nazval ho svojím priateľom. Keď sa pápež vrátil domov, horko zaplakal a žiaval podobne ako kedysi apoštol Peter, ktorý sa zriekol Christa. Marcelín sa hanbil, ponížoval sa a trpel hroznými výčitkami, pretože hoci mnohých utvrdil vo viere a posilnil k podvihu mučenia, sám odpadol od Cirkvi najhanobnejším spôsobom. Vo svojom srdci o tom neustále rozmýšľal a trápil sa.

Vtedy sa v meste Sinuessi v Kampanii (Taliansko) konal snem miestnej Cirkvi (okolo roku 300) a bolo na ňom zúčastnených asi 180 teológov. Na tento snem prišiel i Marcelín. Obliekol sa do košeľ utkanej zo srsti, popolom si posypal hlavu a so skrúseným srdcom prestúpil pred otcov snemu a nahlas vyznal svoj hriech. Prelial horké slzy a prosil, aby svätí otcovia nad ním vyriekli súd. Otcovia však povedali: „Odsúd' sám seba, svojimi ústami, z tvojich rúk vyšiel hriech, tak nech tvoje vlastné ústa ťa odsúdia. Vieme, že i svätý Peter sa zo strachu zriekol Christa, ale horko oplakal svoj hriech s znova získal blahoslovenie u svojho Pána.“ Marcelín teda predniesol nad sebou takýto rozsudok: „Musím zanechať kňazský stav, ktorého nie som hoden. Po smrti nech nebude moje telo pochované so žiadnymi poctami, ale nech je vyhodené napospas psom a nech bude zlorený ten, kto sa ho pokusi pochovať!“

Po sneme sa Marcelín vrátil domov, vzal drahocenný odev, ktorý bol dostal o Maximiána. Smelo sa postavil pred cisára, rúcho hodil na zem. Obvinil cisára, odsúdil falošných bohov a sám horko prelievajúci slzy nazval sa veľkým hriešnikom. Rozzúrený

vladár oddal svätého Marcelína na mučenia a odsúdil ho na smrť. Blažený Marcelín bol spolu s ostatnými kresťanmi – Klavdiom, Kyrinom a Antonom odvedený za mesto, aby ho sťali. Svedkom smrti mučenika Marcelína bol aj svätiteľ Marcel, ktorý bol zvolený na rímsku katedru namiesto Marcelína. Keď Marcelín zbadal svojho nástupcu, veľmi ho prosil a posmeľoval, aby bol pevný vo viere a prosil, aby bol splnený rozsudok, ktorý prijal kvôli svojej zrade, a jeho telo aby nebolo pochované. „Nie som dôstojný ľudského pohrebu, som nedôstojný toho, aby ma prijala zem, pretože som zaprel svojho Pána, Stvoriteľa neba i zeme!“

Príduc na miesto popravy, svjaščenomučeník Marcelín sa modlil k Isusovi Christovi, lebo On prijíma kajúcnikov, a takto pripravený čakal na smrť. Zomrel za Christa, ktorého zo strachu pred mučením zaprel. Spolu so svätým mučenikom Marcelínom boli sťatí aj svätí už spomínaní traja muži. Ich telá hodili nepochované pri ceste. Veriaci po niekoľkých dňoch vzali telá troch mučeníkov a v noci ich pochovali, avšak Marcelínovho tela sa nikto neopovážil dotknúť. Pretože dal kľatbu nepochovávať

ho. Telo svätého Christovho mučenika sa váľalo pri ceste ďalších 36 dní. Po týchto dňoch sa novozvolenému pápežovi Marcelovi zjavil vo sne apoštol Peter a povedal: „Prečo si ešte doposiaľ nepochoval Marcelínovo telo?“ Marcel odpovedal: „Bál som sa jeho kľatby, lebo dal príkaz nepochovávať jeho telo.“ „Vari si napamätáš, čo je napísané? Smirjajaj sebe vyznesesja (Ten kto sa ponízuje, bude povýšený), preto choď a s poctami pochovaj jeho telo!“ dokončil apoštol Peter. Pápež Marcel teda vzal čestné mošči (ostatky) svätého mučenika a pochoval ich na cintoríne Priskyly.

Takto zomrel svjaščenomučeník pápež Marcelín. Stal sa vzorom pokánia pre mnohých, ktorí padli do podobného hriechu (pretože v tých časoch sa zo strachu pred mučením mnohí zriekli Christa). Oslavujme nevýslovnú Božiu milosť teraz i vždy až na nekonečné veku. Amiň!

Svjatyj svjaščennomučeniče Markeline, moli Boha o nas!

Svjatyji mučenicj Klavdie, Kyrine i Antonije, molite Boha o nas!

Bohoslovec Alexander

Ikonografia sviatku Narodenia Presvätej Bohorodičky

Tento sviatok je chronologicky prvým sviatkom z tzv. dvanástich veľkých sviatkov a je aj prvým sviatkom cirkevného kalendára (8./21. september).

O tomto sviatku v Evanjeliu nenachádzame žiadne informácie, o tejto udalosti sa dozvedáme z Tradície. Ikonografia sviatku je založená na apokryfnom evanjeliu Jakuba, brata Hospodinovho podľa tela, t. j. syna svätého Jozefa Obručníka z prvého manželstva. V tomto apokryfe sa hovorí o veľmi dlho bezdetných spravodlivých rodičoch Joakimovi a Anne, ktorí celý svoj život v modlitbách prosili o dar dieťaťa. Boh im na sklonku ich života požehnal dcéru, ktorej dali meno Mária. Celý ich dom sa naplnil veľkou radosťou.

Konečná kompozícia ikony

sviatku pochádza z 10.–11. storočia z Byzancie. V centre ikony leží svätá Anna na lôžku (umiestňuje sa viac naľavo), pod ním sú zobrazené dve ženy, ktoré pripravujú kúpeľ pre dieťaťko, malú Máriu drží v rukách jedna z týchto žien. Na mnohých ikonách je malá Mária zobrazená v koliske a pri nej sedí mladé dievča, ktoré pradiť. Proces pradenia je symbolom budúcej udalosti



v živote Prečistej Márie, kedy si v jej lone z jej tela „utká“ svoje telo Boží Syn – Spasiteľ sveta. Svätá Anna je celá zahalená do vrchného odevu, príp. jej spodnú časť tela pokrýva ďalšia prikrývka, čo je zdôraznením prirodzeného spôsobu pôrodu

– teda v bolestiach. Presväta Bohorodička je odetá do bielych povíjadel, ktoré sú symbolom čistoty.

Pri Anninom lôžku je zobrazená skupina veseliacich sa príbuzných, ktoré môžu mať v rukách dary pre rodičov Joakima i Annu. Na mnohých ikonách tieto príbuzné pri-

pravujú bohaté stolovanie. Jedna z príbuzných drží v rukách vejár, ktorým ovieva vyčerpanú Annu.

Súčasťou ikony je aj obraz Joakima a Anny, ktorí vo svojich rukách držia Presvätú Bohorodičku. Na niektorých ikonách túto scénu nahrádza objatie Joakima a Anny ako symbol počatia Presvätej Bohorodičky (v hornej časti ikony zvyčajne vľavo). To, že Bohorodička na ikone nezaujíma centrálnе miesto, je symbolom jej veľkej pokory.

Na ikonách Narodenia Presvätej Bohorodičky je často zachytená aj scéna, ktorá zobrazuje samotného Joakima, keď prijíma zvesť o počatí dieťaťa. Túto správu dostáva od anjela a keďže ju podľa Tradície dostal pri strážení stáda, teda vonku, to symbolizuje strom, spoza ktorého sa mu anjel prihovára.

V hornej časti ikony sú po stranách budovy, ktorých strechy sú spojené červeným plátnom – toto ikonopisecké zobrazenie má dva významy. Prvý poukazuje na to, že sa udalosť zachytená na ikone odohrála v interiéri, druhý znamená spojenie Starého a Nového Zákona. Na ikone nesmie chýbať nadpis, ktorý definitívne poukazuje na zobrazenú udalosť.

Ikonou Narodenia Presvätej Bo-

horodičky sa začína tzv. sviatočný rad na ikonostase, ktorého úlohou je poukázať históriu spásy ľudského rodu (niektoré ikonostasy začínajú až Zvestovaním Bohorodičke, pretože sviatok je podložený Evanjeliom). Hoci udalosť nie je zachytená vo Svätom Písme, sviatok aj ikona majú veľký význam v liturgickom živote Pravoslávnej cirkvi. Narodenie Presvätej Bohorodičky svätí otcovia nádherne nazývajú počiatkom našej spásy.

Protodiakon Ján Husár

Použitá literatúra:

УСПЕНСКИЙ, Л. А.:

Богословие иконы Православной Церкви. Москва 1997.

ЕВДОКИМОВ, П.:

Искусство иконы. Богословие красоты. Клин 2005.

АЛЕКСЕЕВ, С.: *Иконописцы Святой Руси.* Санкт–Петербург 2008.

АЛЕКСЕЕВ, С.:

Энциклопедия православной иконы. Санкт–Петербург 2007.



Ikona Božej Matky „Vladimirskaja“

Vladimírska ikona Božej Matky je podľa tradície napísaná svätým evanjelistom Lukášom na doske zo stola, z ktorého jedli Isus Christos a Jeho Prečistá Matka spolu s pravedným Jozefom. Keď ikonu priniesli Bohorodičke, povedala: „Odteraz ma budú oslavovať všetky národy. Nech bude požehnanie Narodeného odo mňa a moja s touto ikonou“.

Na začiatku 7. storočia bola táto ikona privezená z Konštantínopolu do Kyjeva ako dar od konštantínopolského patriarchu Lukáša Chrizoverha veľkému kniežaťu Jurajovi Dolhorukému. Neskôr bola táto ikona prevezená do Vyšehradského ženského monastiera, kde

sa preslávila mnohými zázrakmi.

Keď sa knieža Andrej, syn Dolhorukého, rozhodol odísť z juhu Ruska na sever, do Rostovskej oblasti, vzal so sebou túto čudotvornú ikonu. Jedného dňa, keď sa knieža modlil pred touto ikonou, sa mu zjavila Bohorodička a povedala mu, aby nechal

túto ikonu v meste Vladimír. Od tých čias sa táto ikona nazýva Vladimírskou. Táto ikona bola účastná aj na mnohých bitkách ruského národa.

Neskôr bola ikona prenesená do Moskvy, do chrámu Zosnutia Presvätej Bohorodičky, kde

sa znova začali diať zázraky. Trikrát do roka sa slávi pamiatka Vladimírskej ikony Presvätej Bohorodičky ako vďaka za trojitú ochranu ruskej zeme od vrahov: 21. máj/3. jún, 23. jún/6. júl, 26. august/8. september.



K tejto ikone sa veriaci modlia, aby boli uchránení od heréz, rozkolov, pre utvrdenie v pravoslávnej viere.

Modlitba:

Vsemílostivaja Hospože Bohoródice, Nebesnaja Carice, Vsemóščenaja Zastúpnice, nepostýdnoje naše Upovánie! Blahodarjášče Ťa o vsich veľikich blahod'jáníich, v ródy rodov pravoslávnyh ľúdem ot Tebé bývšich, pred prečistym óbrázom Tvojím mólim

Ťa: sochrání hrad sej (ili: ves sijú; ili: svjatúju obíteľ sijú) i predstojáčšija rabý Tvojá ot hláda, hubíteľstva, zemlí trjasénija, potópa, ohňá, mečá, na šéstvija inopleményh i meždousóbnja bráni. Sochrání i spasi, Hospože, Blaženňíjšaho mitropolíta nášeho

(imjarek), Vysokopreosvjaščénňíjšaho jepiskopa nášeho (imjarek), Preosvjaščénňíjšaho jepiskopa nášeho (imjarek), i vsja Preosvjaščénnyja mitropolítu, archiepiskopy i jepiskopy pravoslávnyja. Dažd' im Cérkov dóbri upráviti, vírnja óvcy Christóvy

nehíblemy sobl'ustí. Pomjaní, Vladýčice, i ves svjaščénničeskij i monášeskij čin, sohríj serdecá ich révnostiju o Bózi i dostójno zvánija svojehó chodíti kojehóždo ukripí. Spasi, Hospože, i pomiluj i vsja rabý Tvojá i dáruj nam put' zemnáho póprišča bez poróka prejtí. Utverdí nas v víri Christóvoj i vo usérdiji ko Pravoslávňij Cérkvi, vloží v serdecá náša duch strácha Bóžija, duch blahočéstija, duch smirénija,

v napástech terpínije nam podážď, vo blahodénstviji – vozderžánije, k bližnim ľubóv, ko vrahóm vseproščénije, v dóbrych d'ilech preuspijánije. Izbávi nas ot vsjá-kaho iskušénija i ot okamenénna ho nečúvstvija, v strášnyj že deň sudá spodóbi nas chodáta jstvom Tvojím státi

odesnúju Sýna Tvojehó, Christá Bóha nášeho, Jemúže podobájet vsjá-kaja sláva, česť i poklonénije so Otcém i Svjatým Dúchom, nýni i prisno i vo víki vikóv. Amíň.



Pripravila Juliána Kuzanová

Každý z nás má nejaké klady a nejaké zápory... Každý máme vlastnosti, na ktoré sme hrdí no i také, o ktorých sa nám hovorí len ťažko.

Ak by som mal povedať o sebe čosi dobré, tak by som sa cítil ako chválenkár. Radšej nech o mne hovoria moje činy ako moje slová. No mám mnoho zlých vlastností, ktoré, ak by som mal začať menovať, tiež by ich bolo hojne, pretože som vo veku, kedy ma napádajú samé rebelantstvá. Hovorím to síce nerád, no je to tak. Ak mám byť úprimný, často sa namočím do nejakého nezmyslu, ktorý neskôr ľutujem. Často som tam, kde sa odohralo čosi zlé, nekalé. To, čo som urobil, je potom ozaj ťažké a mnohokrát možno aj nemožné odčiniť. Mnohokrát si poviem, že by som sa mal konečne zmeniť, no verte mi, neviem to, aj keď by som veľmi chcel. Hovorí sa, že „svedomie nemá zuby, no dokáže poriadne hrýzť...“. Verte mi, je to veta možno na prvý pohľad smiešna, no tak veľmi pravdivá. Už ani neviem, koľko nocí som poriadne nespál a uvažoval nad sebou. Vravieval som si, že sa musím konečne zmeniť, že takto žiť už nechcem a neviem, no vždy ak príde príležitosť čosi vyparatiť, som zasa tam, kde som bol.

Chodenie poza školu, lenivosť do učenia, či tie hlúpe nadávky, ktoré používam tak často... Prosto to som ja a pritom vždy, ak sa čosi stane a som v tom zapletený aj ja, tak ľudia, čo ma poznajú, to nechápu. Často neveriacky krúčia hlavami a vravia: „Tomáš, ty taký dobrý chlapec...“. No možno dobrý, no asi nie dosť, alebo dobrý, no veľmi ovplyvniteľný pre zlé, to som ja. Sám seba sa pýtam, prečo ma treba presviedčať, aby som šiel po týždni pokosiť babke záhradu, ale netreba ma presviedčať zapojiť sa do nejakého vagabundstva mojich kamarátov???

Myslím, že už by bolo načase zmeniť sa a konečne so sebou niečo urobiť, možno práve táto sebakritika mi nastavila zrkadlo do mojej duše, duše túžiacej po dobre a predsa konajúcej zlo. Boh nech mi je na pomoci pri zmene môjho Ja...

Nad'ka Vasková



Otázka: Aké má postavenie žena v Novom Zákone, v kresťanstve, do akej miery je podriadená mužovi? Je to tak, ako to bolo v Starom Zákone, že muž je niečo viac ako žena?

Odpoveď: Pri hľadaní odpovede na otázku, aké je v Novom Zákone postavenie ženy voči mužovi, bude najlepšie, ak budeme vychádzať z výroku, ktorý na túto tému hovorí vo Svätom Pisme apoštol Pavol: „Chcem, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je Kristus, hlavou ženy je muž... Muž si nemusí zahaľovať hlavu, lebo je obrazom a slávou Boha, no žena je slávou muža. Veď nie je muž zo ženy, ale žena z muža. Ani nebol muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža. Preto má mať žena na hlave znak moci kvôli anjelom. Napokon, v Hospodinovi nie je ani žena bez muža ani muž bez ženy, lebo ako je žena z muža, tak je aj muž skrze ženu a všetko je z Boha“ (1Kor 11, 3. 7-12). Aby sme tento výrok mohli pochopiť správne a v zmysle cirkevnej Tradície, uvediem myšlienky z výkladu blaženého Theofilakta Bulharského, ktorý sa inšpiroval dielami sv. Jána Zlatoústeho. Tento cirkevný otec hovorí, že slová „hlavou ženy je muž“ znamenajú, že „muž má nad ženou moc“. Slová „žena je slávou muža“ znamenajú, že žena je „podriadená mužovi“.

Slová „nie je muž zo ženy, ale žena z muža“ poukazujú na „príčiny, prečo má muž prednosť pred ženou. Je to tak preto, lebo žena bola učinená z jeho rebra a nie on bol stvorený pre ňu, ale ona pre neho... Pokrytou hlavou... žena dokazuje svoju podriadenosť a vernosť..., nepokrytou hlavou ukazuje svoju nehanobnosť, od ktorej sa odvracajú aj anjeli“. Slová o tom, že „v Hospodinovi nie je ani žena bez muža ani muž bez ženy, lebo ako je žena z muža, tak je aj muž skrze ženu“, nevyslovil apoštol Pavol preto, aby v Novom Zákone zotrel rozdiel medzi mužom a ženou, ale preto, „aby nepovýšil mužov viac ako treba a ženy neponížil. Preto hovorí, že pri prvotnom stvorení bola žena naozaj učinená z muža, ale teraz sa už ani muž bez ženy nerodí... O mužovi však naďalej platí, že žena je z neho. Ale (teraz) je už aj muž skrze ženu, pretože žena slúži rodeniu človeka... Podľa úplnej presnosti sa nedá povedať o mužovi, že je z ženy, ale z otca skrze ženu, ktorá poslúžila narodeniu“. Posledné slová, že „všetko je z Boha“ hovoria o tom, že „dokonalosť nie je mužova, ale Božia. Pretože všetko sa uskutočňuje silou Božou a ak On sám ustanovil poriadok vzťahov medzi mužmi a ženami, nehádaj sa, ale podriadi sa“.

Všetky vyššie uvedené slová znamenajú, že rozdiely medzi mužmi a ženami aj v Novom Zákone naďalej trvajú, lebo tak ich ustanovil Boh, ale

to vôbec neznamená, že muž je niečo viac, alebo že môže rozkazovať žene, čo ho napadne. Také niečo sa nenachádza ani vo Svätom Písme, ani u svätých otcov. To, že muž má nad ženou moc, znamená iba to, že je fyzicky mocnejší (1Pt 3, 7) a preto sa má o ženu starať a s láskou ju opatrovať tak, aby jej nič potrebné nechýbalo, aj keby ho to malo stáť život (Ef 5, 25-33). Silnejší muž má chrániť rodinu pred všetkými útokmi a nebezpečenstvami zvonku, aby žena a deti mohli pod jeho ochranou a mocou pokojne žiť. To, že žena má byť podriadená mužovi, zasa neznamená, že má byť jeho otrokom, ale to, že mu nemá protirečiť a hádať sa s ním, keď hovorí dobre, správne a v súlade s Božou vôľou, že ho nemá nikdy opustiť, ale navždy mu

zostať jeho vernou pomocníčkou, že nemá nikdy robiť nič také, čím by ho zrádzala a hoci len v myšlienke alebo zovňajškom zvädzala cudzích mužov. Ide teda o prirodzené rozdiely a užitočné zásady pre láskyplné a trvalé spolužitie a nie o povyšovanie sa alebo ponížovanie niekoho. Muž a žena sú si rovnocenní. Svätému Písmu, Cirkvi a skutočnému kresťanstvu je úplne cudzie akékoľvek delenie ľudí na prvých, druhých..., akékoľvek autoritárstvo, klerikalizmus, diktatúra alebo kult osobnosti. Cirkev pozná iba lásku, jednotu, vernosť, bratstvo, priateľstvo, rovnosť, starostlivosť, obetavosť, službu, pokoru a ďalšie cnosti. Toto sú jej najväčšie hodnoty.

S láskou v Christu

jerej Štefan Pružinský, ml.



Škriepili sa raz vietor a slnko. „Som silnejší ako ty“, tvrdil vietor. „Nie, to nie si“, odvetilo slnko.

Zrazu zazreli pútnika, ktorý kráčal svetom zahalený do plášt'a. Slnko a vietor sa dohodli, že ten z nich, ktorý dokáže pútnikovi vyzliecť plášť, zvíťazí v ich spore.

Prvý bol na rade vietor. Celou silou zafúkal a strhol pútnikovi plášť z ramien. Ale čím silnejšie fúkal, tým pevnejšie si pútnik priťahoval plášť k telu. Tak to pokračovalo, až kým neprišlo na rad slnko.

Slnko sa teplo usmialo. Pútnik pocítil silu slnečných lúčov a čoskoro si rozopol plášť. Slnko hrialo stále viac a viac a pútnik už plášť nepotreboval. Zoblíkol si ho a odložil do brašne.

A slnko bolo silnejšie ako vietor.

Poučenie: HRUBÁ SILA NIKDY NEDOSIAHNE TO, ČO DOKÁŽE MILÝ ÚSMEV.

Zuzka Sadilková



Anjel

Vždy, keď umiera dobré dieťa, z neba schádza Boží anjel, berie dieťa na ruky a letí s ním na svojich veľkých krídlach po všetkých jeho obľúbených miestach. Počas cesty nazbierajú celú kyticu rôznych kvetov a berú ich so sebou do neba, kde rozkvitajú ešte krajšie ako na zemi. Boh si pritiska všetky kvety k svojmu srdcu a jeden kvietok, ktorý je mu najmilší, bozkáva; kvietok takto dostáva hlas a môže sa pridať k zboru blažených duchov.

To všetko rozprával Boží anjel tomuto dieťaťu, nesúc ho vo svojom objatí do neba; dieťa počúvalo anjela ako sen. Prelietali nad miestami, kde sa dieťa hralo počas svojho života, leteli nad zelenými sadičkami, kde rástlo mnoho nádherných kvetov.

„Aké si vezmeme do neba?“, spýtal sa anjel.

V záhrade stál krásny, urastený ružový ker, no nadvihla ho nejaká zlá ruka tak, že vetvy s veľkými polorozkvitnutými púčikmi boli

porozhadzované, smutne ovisli a takmer úplne zmizli.

„Úbohý krik“, povedalo dieťa. – „Vezmeme ho, aby opäť rozkvitol tam v nebi.“

Anjel zobral krik a tak silno pobozkal dieťa, až zľahka pootvorilo oči. Potom natrhali ešte mnoho nádherných kvetov, ale okrem nich vzali aj skromnú chryzantému, i prostú fialku.

„Asi už stačí!“, povedalo dieťa, no anjel pokýval hlavou a letel ďalej. Noc bola tichá, jasná, celé mesto spalo a anjel s dieťaťom prelietali nad jednou z najužších ulíc. Na moste sa povalovala slama, popol a rôzne haraburdy: črepiny, handry, staré klobúky – slovom všetko, čo už odslúžilo svoje alebo stratilo svoj tvar. Ukázal anjel na povalujúci sa rozbitý kvetináč v strede týchto harabúrd, z ktorého vypadol kus zeminu celý prepletený koreňmi veľkého poľného kvetu: kvietok zvädol a nikde inde sa už nehodil, tak ho ľudia vyhodili.

„Vezmeme ho so sebou!“ povedal anjel. „Rozpoviem ti príbeh o tomto kvietku počas toho ako budeme lietieť.“ I začal anjel rozprávať.

Na tejto úzkej ulici žil v malej pivnici úbohý chorý chlapec. Od malička ležal v posteli; keď sa cítil dobre, prechádzal sa o barlách po svojej komôrke raz a dva dozadu a vpred. V lete zakukovalo slniečko občas aj do pivnice; vtedy sa chlapec posadil na slniečko a držal ruky proti svetlu, kochal sa v tom ako svetia jeho ten-

ké prsty. Takéto sedenie na slniečku mu nahrádzalo prechádzku. O bohatom jarnom oblečení lesov vedel iba vďaka tomu, že mu v jari susedov syn prinášal prvú rozkvitnutú bukovú vetvičku. Chlapec ju držal nad hlavou a myslou sa prenášal pod zelené buky, kde žiarilo slniečko a vyspevovali vtáčiky. Raz susedov syn priniesol chlapcovi aj poľné kvietky, medzi ktorými bol jeden s koreňom. Chlapec si ho zasadil do kvetináča a postavil si ho na okno blízko svojej postieľky. Vidieť, že ľahučké ruky sadili kvietok, ujal sa, začal rásť, púšťal nové púčiky, každý rok kvitol a pre chlapca bol celou záhradou, jeho malým pokladom zeme. Chlapec ho polieval, opatroval ho a staral sa o to, aby ho neminul ani jeden lúč, ktorý sa dobýval do komôrky. Chlapec žil a dýchal pre svoj kvietok, veď ten kvitol, voňal a krásnel len pre neho. Ku kvietku sa chlapec otočil dokonca aj v poslednú minútu, kedy ho k sebe povolával Hospod' Boh ... A hľa, už prešiel rok, čo je chlapec u Boha, celý rok stál zabudnutý kvietok na okne, zvädol, vyschol a bol vyhodенý na ulicu spolu s ostatnými haraburdami. A tento úbohý, zvädnutý kvietok sme vzali so sebou. On dodal viac radosti ako sám najkrajší kvietok v kráľovskej záhrade.



„Odkiaľ to všetko vieš?“ – opýtalo sa dieťa.

„Viem“, odpovedal anjel. „Veď ja sám som bol tým úbohým chlapčekom, čo chodil o barlách! Spoznal som svoj kvietok!“

I dieťa doširoka otvorilo oči, divajúc sa do pôvabnej a radostnej anjelskej tváre. V tej istej minúte sa ocitli v nebi u Boha, kde vládne večná radosť a blaženosť.

Boh si pritisol k svojmu srdcu dieťa, ktoré zomre-

lo. Dieťaťatku

sa zrazu objavili krídla ako u iných anjelov a odletelo s nimi ruka v ruke. Boh si pritisol k srdcu aj všetky kvety, pobožkal však iba ten úbohý, zvädnutý poľný kvietok. Keď si ho pritisol, kvietok dostal hlas a pridal ho k zboru anjelov, ktorí obkolesovali Boha. Jedni lietali popri ňom, druhí trošku ďalej, tretí ešte ďalej, a tak až donekonečna, avšak všetci boli rovnako blažení. Všetci spievali, aj malí, aj veľkí, aj dobrí, ba dokonca aj dieťa a úbohý poľný kvietok.

Rozprávky babičky Ziny.

Mládežníčka Janka



Н

и

Н

[m]

СВѢТЫЙ НИКОЛАЙ

Svätýj Nikoláj
(svätý Nikolaj/Mikuláš)



НЕВѢСТА - nevísta (nevesta, mladá Panna, označenie Cirkvi)

НАЧАЛО - načálo (počiatok, začiatok, príčina, vláda,
moc, krajina)

НАРОДЪ - naród (zástup, národ, množstvo, masa)

НАБѢДРЕННИКЪ - nabédrennik (nabederník, súčasť
kňazského a biskupského rúcha)

НАМѢРЕНІЕ

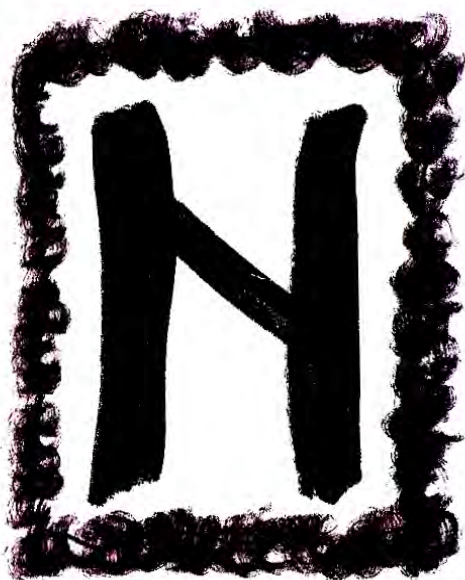
namíreníje
(cieľ, úmysel)

НАДѢЖДА

naděžda
(nádej)



НЫНѢ ѠПШЦАЕШИ РАБА
 ТВОЕГО, КЛКО, ПО ГЛАГОЛѢ
 ТВОЕМЪ, СЪ МНРОМЪ: ЯКѠ
 ВНАДѢСТА ОЧИ МОИ СПСЕНИЕ
 ТВОЕ, ЕЖЕ БИ ОУГОТОВАЛЪ
 ПРЕДЪ ЛИЦЕМЪ ВСѢХЪ ЛЮДЕИ,
 СВѢТЪ КО ѠКРОВЕНИЕ
 ЯЗЫКОВЪ, И СЛАВЪ ЛЮДЕИ
 ТВОИХЪ ИИЛА.



~
 Н -
 -50

Nyni otpuščaješ i rabá Tvojeho, Vladýko, po
 hlahólu Tvojemú s mírom: jáko vídísta óči mojí
 spaseníje Tvoje, jéze jesí uhotóval pred licém vsích
 ľuděj, svít vo otkrovénije jazýkov, i slávu ľuděj
 Tvojích Izráíla.

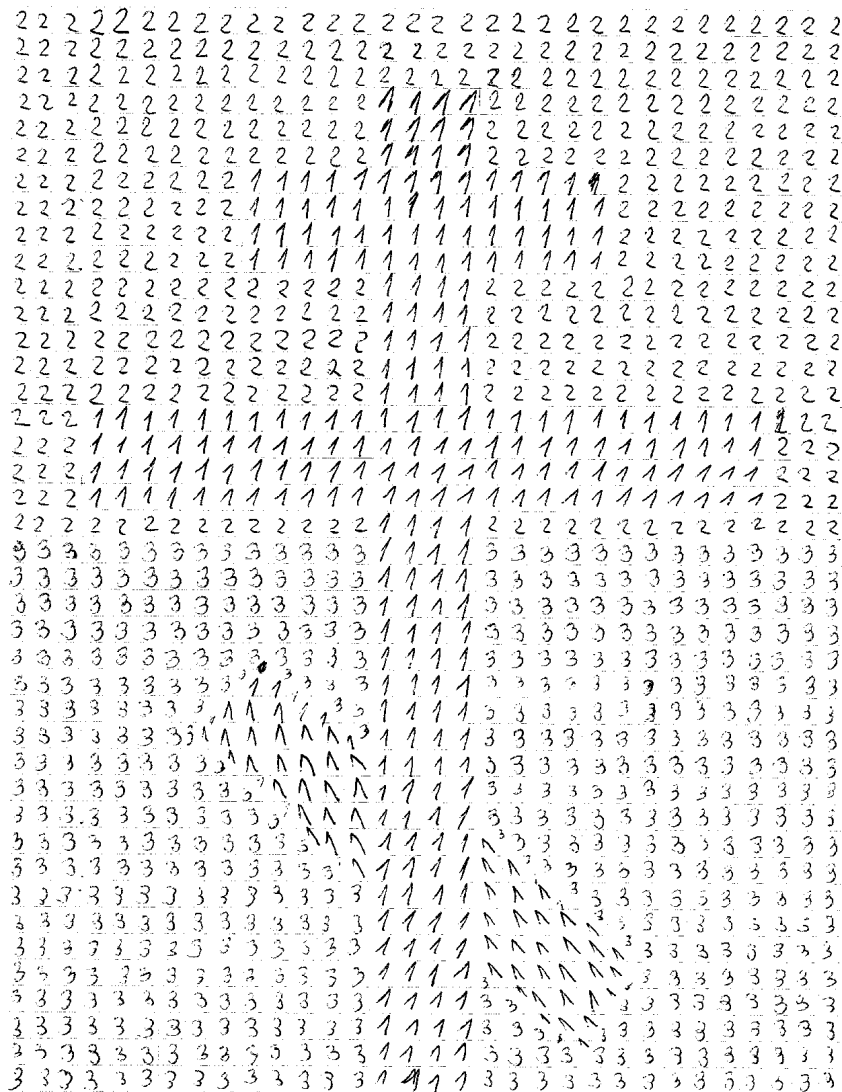
Teraz prepúšťaš Tvojho sluhu, Vládca, podľa
 Tvojho slova v pokojí: lebo moje oči uzreli Tvoju
 spásu, ktorú si pripravil pred všetkými ľudmi:
 Svetlo na zjavenie národom, a slávu Izraela,
 Tvojho ľudu.

Pripravila: Tatiana Mihaličová

Milé deti!

Nastal krásny mesiac jún, kedy sa končí školský rok a blížia sa letné prázdniny. Detská stránka je tu znova pre vás, takže sa nemusíte báť, pretože na vás nezabúdame. Pripravili sme si pre vás tri úlohy, tak veľa šťastia pri ich riešení.

1. Táto úloha je jeden veľký hlavolam. Ak vyfarbiš na obrázku všetky jednotky, dostaneš nejaký obrázok.



2. V mráčikoch sa skrývajú slová. Avšak vietor nám poroztrhal mráčky a твою úlohou je spojiť správne dva mráčky do jedného slova. Slová vypíšite na vybodkovanú čiaru.

.....

DLO

ÍŽ

ANYE

IKO

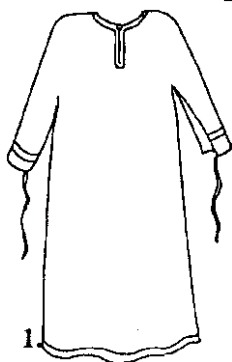
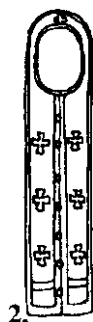
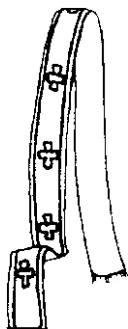
KADI

LI

KR

NA

3. Vašou úlohou je podľa obrázkov správne priradiť pomenovanie časti oblečenia biskupa, kňaza a diakona. Pomenovanie priradíte k číslu. Pomôckou budú tri obrázky umiestnené dole pod úlohou.



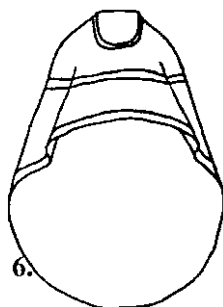
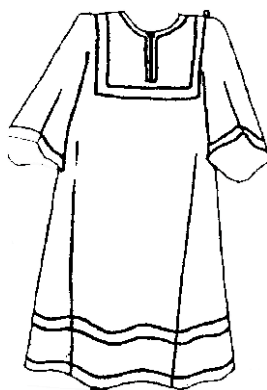
1.

Diakonské rúcho:

Narukavnice

Stichar

Orár



6.

Kňazské rúcho:

Pojas

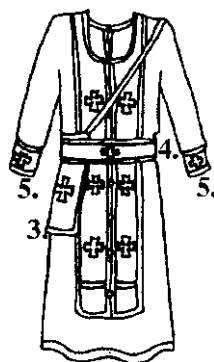
Nábederník

Stichar kňazský

Felon – riza

Epitrachil

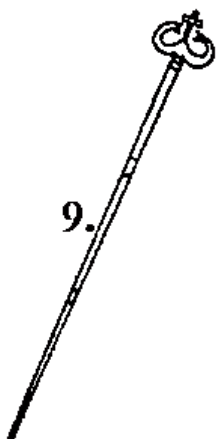
Narukavnice



3.

4.

5.



Biskupské rúcho:

Omofor

Žezlo

Stichar

Palica – duchovný meč

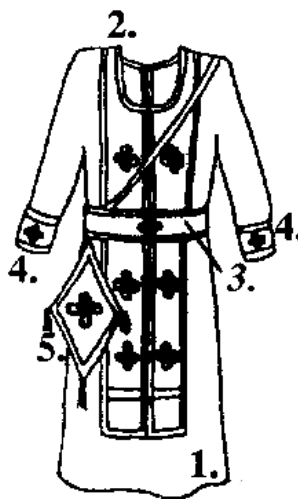
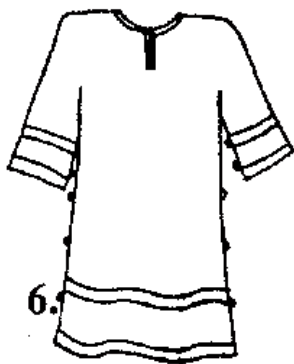
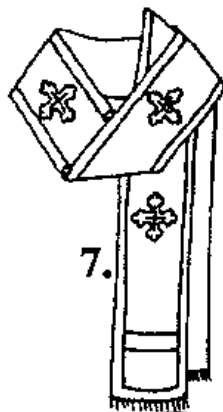
Pojas

Epitrachil

Sakos

Mitra

Narukavnice



DIAKON



KŇAZ



BISKUP

Ako sa zjednotiť s Bohom?

Čudujeme sa veľkým Božím služobníkom, ktorí, žijúc v tomto svete, tvorili veľké zázraky. Ich modlitbami sa slepým prinavrátil zrak, chromí sa uzdravovali; mnohí, stojac už na prahu smrti, navracali sa k životu, uzdravujúc sa od všetkých možných neduhov a chorôb. Svätí služobníci Boží dokonca kriesili aj mŕtvych. Prečo v nich bola taká sila tvoriť zázraky? Pretože boli pevne zjednotení (spojení) s Bohom. Tak pevne, že ich od Boha nemohlo nič odlúčiť, ako hovorí svätý apoštol Pavol: „Kto nás odlúči od lásky Christovej? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč?“ (Rim 8, 35).

Kiežby sme sa aj my naučili takto sa zjednocovať s Bohom! Až vtedy by

sme pochopili, v akej duševnej slepote sa nachádzame, zbavili by sme sa všetkých našich hriešnych neduhov, navrátili by sme sa od pekelných brán k bránam raja a povstali by sme od hriešnej smrti k cnostnému životu!

Takže čím sa teda môžeme zjednotiť s Bohom aj my? Láskou, ako je napísané: „Kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom“ (1 Jn 4, 16). Milovať je potrebné to, čo miluje Boh a strániť sa toho, čo sa Bohu nepáči. Robiť je potrebné to, čo je Bohu príjemné a utekať od toho, čo sa Bohu prieči; úprimne pribiehať k tomu, čomu sa On raduje a čo nám prikazuje a nikdy nepremýšľať a konať to, čo nám On zakazuje.

Svjatiteľ Dimitrij Rostovskij.

Pripravil j. Michal



Bolo raz jedno dieťa pripravené, že sa narodí. Pýtalo sa Boha: „Počulo som, že ma zajtra posielaš na zem. Ale ako tam budem žiť, keď som maličké a slabé?“ Boh mu odpovedal: „Medzi mnohými anjelmi som vybral jedného pre Teba. Ona Ťa bude čakať a starať sa o Teba.“ „Ale“ ..hovorí dieťa.. „..tu nerobím nič len spievam a smejem sa. To je to, čo potrebujem, aby som bolo šťastné.“ Boh povie: „Tvoj anjel Ti bude spievať každý deň a bude Ti hovoriť tie najsladšie slová. A budeš cítiť lásku svojho anjela a budeš šťastné!“ „Počulo som, že na zemi sú zlí ľudia“, hovorí dieťa, „kto ma ochráni?“ Boh objíma dieťa a hovorí: „Tvoj anjel Ťa bude brániť i za cenu svojho života!“ V tom momente zavládol klud v nebi, ale na zemi už bolo počuť hlasy. Dieťa sa v rýchlosti spýtalo: „Bože, povedz mi meno môjho anjela.“ Boh odpovie: „Meno Tvojho anjela vôbec nie je dôležité, Ty mu budeš hovoriť: „MAMA“.

Zuzka Sadilková

História Pravoslávnej cirkevnej obce (PCO) Potôčky

História PCO Potôčky nie je veľká. Prvý chrám bol postavený v roku 1956. Ešte pred výstavbou tohto chrámu na tom istom pozemku stála kaplnka. Správy o tejto kaplnke, žiaľ, už nie sú nikde zaznamenané z dôvodu straty kroniky obce. Pravoslávni veriaci z Potôčiek sa na bohoslužby schádzali po okolitých dedinách Vojtovce a Breznička. V týchto dedinách slúžili dvaja kňazi. Boli to o. Juraj Cuper a o. Peter Cuper, ktorý veľmi rád navštevoval túto oblasť a veľmi rád tu slúžil. Keď videl, ako veriaci z Potôčiek chodia do Vojtoviec, rozhodol sa týmto zbožným ľudom pomôcť a navrhol chrám. S ich pomocou postavil nový chrám, ktorý stojí dodnes. Bol postavený na mieste kaplnky a rozhodli sa, že chrám zasvätia pamiatke Pokrovu Presvätej Bohorodičky. Od postavenia chrámu do roku 1964 nebol presne určený kňaz na túto cirkevnú obec, preto tu chodili kňazi striedavo. Chodili sem o. Peter Cuper o. Juraj Cuper. V roku 1964 nastala zmena a Potôčky boli vedené ako filiálna obec obce Breznička. V tej dobe bol na färe o. Juraj Cuper a v Potôčkach slúžil celých 6 rokov. Po odchode o. Juraja Cupera nastalo obdobie, keď sa znova začali striedať viacerí kňazi, ako napr. o. Andrej Želizňak, znovu o. Peter Cuper a o. Mikuláš Hrínko. V roku 1987 úspešne ukončil štúdium na PBF otec Miroslav Babej, ktorý bol ustanovený na miesto o. Hrínka. V roku 1995 sme boli z chrámu vystavhovaní a boli sme nútení slúžiť v náhradných priestoroch. Otec Miroslav Babej slúžil v Potôčkach a Vojtovciach do roku 1996, kedy bol vymenený za o. Mikuláša Lazora z Giraltovec. Po odchode o. Babeja sme v náhradných priestoroch slúžili ešte 5 rokov. Ľudia spolu s o. Mikulášom Lazorom si uvedomovali, že nemôžu stále slúžiť iba v náhradných priestoroch a tak spolu začali stavať nový chrám. Konečnú podobu chrámu, v ktorom teraz slúžime, navrhol pán Mikita zo Svidníka, za čo mu patrí veľká vďaka. Po vyhotovení projektu sme požiadali prešovskú eparchiu o požehnanie a podporu pri výstavbe chrámu. S Božou pomocou sme chrám začali stavať v auguste roku 2001 a trvalo len rok, kým sme chrám postavili a zakryli ho strechou. Ostali sme aj naďalej vedení ako filiálna obec, ale už sme patrili pod Oľšavku, kde slúži o. Andrej Želizňak. Za o. Andreja bol chrám dokončený a priestory už boli vhodné na slúženie bohoslužieb. Tak sme od septembra 2002 slúžili vo vlastnom a novom chráme. Dokončovacie práce trvali ešte 5 rokov. Chrám už síce stál, ale nemali sme zvony, ktoré by zvolávali na bohoslužby. Nakoniec sme zvony zadovážili s veľkou pomocou o. Sergeja Cupera, ktorý nám ich pomohol z Poľska aj priviezt'. Dňa 14. augusta 2005 sme prežívali veľkú radosť, lebo sme mali posviacku nových zvonov. Túto posviacku vykonal o. Peter Cuper a správca PCO Potôčky o. Andrej Želizňak.

Prišiel rok 2006 a my sme boli znovu pripojení k Vojtovciam ako filiálna obec a správcom oboch cirkevných obcí sa od tohto roku stal o. Mikuláš Lakata.

V máji roku 2007 sme posvätili základný kameň a o pár mesiacov sme mali aj posviacku chrámu. V septembri 2007 navštívil našu obec vysokopreoslavený vladyka Ján, arcibiskup prešovský a Slovenska, ktorý posvätil náš chrám pamiatke Pokrovu Presvätej Bohorodičky. Na posviacku sa zišlo mnoho kňazov. Prišli aj tí, ktorí po minulých rokoch na našej cirkevnej obci slúžili.

Chrám k úplnému dokončeniu chýba už len ikonostas a rozpis. Ikonostas je už v prípravnej fáze a mal by byť dokončený tohto roku a rozpis je zatiaľ v predstavách veriacich. Veríme, že s Božou pomocou sa nám to podarí zrealizovať.

Hlúpa korytnačka

V jednej ďalekej doline raz pršalo, a pršalo tak, že celý kraj bol pod vodou. A keby pršalo ďalej, boli by z vody trčali iba hory. Voda stúpala a stúpala. Zrazu sa ozval plač. To plakala korytnačka, najpomalšia a najhlúpejšia, akú svet kedy videl.

„Prečo plačeš?“ zagágala hus, ktorá letela ponad ňu.

„Utopím sa“, z a v z d y c h a l a korytnačka.

„Tebe je hej, ty môžeš lietať.“

Ale ja mám krátke nohy, že by som nevyšla na horu ani za mesiac!“

„To sú táraniny“, odsekla hus. „Idem zavolať svoju sestru a zanesieme ťa tam.“

Kým sa husi vrátili, voda vystúpila korytnačke až po krk. Spustili sa k nej s konárom v zobáku. Korytnačka sa ho chytila ústami, husi zamávali krídlami a zdvihli ju.

Leteli ponad vodu smerom do hôr, kde už bol zhromaždený celý kmeň korytnačiek.

Múdrejšie korytnačky sa vybrali do vrchov hneď ako voda začala stúpať.

Boli veľmi šťastné, keď videli, že dva vtáky nesú najpomalšiu a najhlúpejšiu korytnačku do bezpečia.

Začali kričať: „Nech žije!“ A zborovo spievali na slávu dvom operencom: „Sláva, sláva a potom hurááá!“

S p i e v a j m e všetky spolu h u s i a m záchrankyniam na slávu.“

No najpomalšiu a najhlúpejšiu korytnačku niečo nútilo pridať sa k zboru ešte počas letu.

Otvorila ústa a zaspievala: „Hip, hip, hurááá..... AAAH!!!“

Naučiť sa ovládať svoje ústa nie je maličkosť. Hlúpu korytnačku to stálo život.

„Čo vychádza z úst, pochádza zo srdca a poškvrňuje človeka“, hovorí Ježiš. (Mt 15,18).

Bruno Fererro - Štyridsať príbehov z púšte (malé príbehy na potešenie duše).

Radka Baková

Bohorodička, Panna, Kráľovná všehomíra!

Pod'ťe, všetci verní, nech sa pokloníme Christu – *nášmu* Spasiteľovi a Milosrdnému.

Jeho oslavujú zástupy anjelov a blahoslavia
Ho myriady netelesných.

Bohoro-
dička, Pan-
na, Kráľovná
všehomíra,
neopomínaj
nás, ktorí ťa
vrúcne pro-
síme, *súč'*
udieraní vl-
nobitím ži-
vota a korisť
premenlivej
šelmý.

Ó, vyššia
než vrch-
né Mocnosti, Holubica pozlátená
Duchom, Chvála a Potecha apoš-
tolov, Súlad prorokov a martýrov
i vyznávačov, Pomoc celého sve-
ta, Veža prevzácna a zlatom oša-
tená, Mesto dvanástich brán i Raj,
Schránka Ducha preľúbene vo-
ňajúca.

Posvätná *i* nedobytná Hradba
a Opora, bohabojných duší Tvrdba
a Strážnica cudných tiel.

Preukazujeme ti úctu, panenská
Kráľovná, a tvojho Syna a Pána
velebíme, Christa - jediného Priateľa ľudí, aby sme dosiahli blaha-
dať a *došli* milosrdenstva v deň
súdny, ó Kráľovná...

Vtedy ma, Pane, zachráň Pane

a od neuhasi-
teľného ohňa
ma oslobod'.

N e c h
môžem, v
čistom sve-
domí, uzrieť
Tvoju bož-
skú tvár
a hlasno
zvolať:

T e b e ,
P r i a t e ľ u
ľudí, náleží
úcta a po-
klona, Otco-
vi, Synovi
a Duchu, *na*

každom mieste a od celého tvor-
stva, na nekonečné veky.

*Na základe novo-gréckej pred-
lohy (zdroj: <http://www.myriobiblos.gr/>) preložil a prebásnil*

Peter Dobrík



Púť do Mikulčíc

Pre nás, dvoch mládežníkov – študentov pravoslávnej teológie na PBF PU boli dni nezabudnuteľné. Vo štvrtok večer sme po dlhej ceste z Prešova konečne dorazili do mesta Moravské Veselí, kde nás už čakal vladyka Jáchym, ako ináč, v pracovnom nasadení, lebo vybavoval posledné veci potrebné na zariadenie púte pravoslávnych veriacich do Mikulčíc. Je to dedina neďaleko ktorej sa nachádzajú vykopávky hradiska – mesta z obdobia veľkomoravského. Na tomto mieste s najväčšou pravdepodobnosťou bola bohoslovecká škola, ktorú založili svätí Cyril a Metod.

Ale to som odbočil od našej cesty. Po zvítaní sa s vladykom smerovala naša cesta do monastiera svätého novomučeníka Gorazda v Hrubej Vrbke. Po milom spoločnom posedení aj s moravskými mládežníkmi sme sa pobrali spať, lebo nás čakal ďalší náročný deň.

Ráno sme začali modlitbami v monastierskom malom chrámiku, potom sme trochu pomáhali pri monastieri a neskôr sme pomáhali chystať obed. Pred obedom sme ešte stihli absolvovať túru k veternému mlynu, nachádzajúcemu sa v susednej dedine. Chutný obed v monastieri nás posilnil na ďalšiu cestu. Vyšli sme sa teda na cestu. V Hodoníne sa k nám pridali dvaja mládežníci z Čiech a spolu sme sa rozhodli hľadať horu svätého Klimenta, čo je jedno z miest z veľkomoravských pamiatok. No Boh nám nepožehnal nájsť v príhodnom čase toto sväté miesto a tak sme sa museli vrátiť na hodonínsku faru do Muteníc, tam nás veľmi milo privítal otec Serafim s matuškou a celou rodinou.

Sobota sa niesla v duchu veľkomoravskom a cyrilometodskom. Ráno sme vyrazili na mikulčické hradisko, na základoch jedného z chrámov sme pomáhali rozkladať náš „prenosný“ chrám. Pomaly prichádzali pútnici hádam zo všetkých kútov sveta. Príchod vladykov začal slávnostnú procesiu na miesto, kde sme mali slúžiť svätú liturgiu. Prekrásna liturgia na takomto pre nás veľmi významnom a symbolickom mieste. Človek sa pri spomienke na našich svätých vierozvestov Cyrila a Metóda prenáša do doby, kedy oni svojím hlásaním, svojimi modlitbami posväcovali toto miesto.

Spolu s ochrancami našej viery svätým Cyrilom a Metodom, svätým Rastislavom, svätými Klimentom, Gorazdom, Angelárom, Naumom, Sávom a Prokopom sme sa modlili za naše národy, za upevnenie viery, lásky a nádeje v našich rodinách.

Po liturgii krátka prehliadka bulharských tancov a spevov bola skrášlením dnešného dňa. Väčšina pútnikov sa presunula do monastiera v Hrubej Vrbke, kde po občerstvení sme sa spolu modlili večerňu v monastierskom chráme.

V nedeľné ráno naše kroky sledovali do hodonínskeho chrámu, kde sme mali tú česť kantorovať liturgiu. Tu na nedeľnom obede sme mali možnosť okúsiť ozajstnú moravskú pohostinnosť. Popoludní sme už cestovali do Brna. Tam sme navštívili monastier svätej mučeníčky kňažnej Ľudmily. Privítala nás tam matuška Eulógia, igumenia monastiera, ktorá nám rozprávala o jej poslušánii a práci s utečencami, ktorej sa monastier venuje. Na ďalšie stretnutie v Brne sme sa museli dôstojne pripraviť, pretože sme stretávali samotnú Presväťú Bohorodičku, ktorá tu zavítala so svojou zázračnou myrotočivou ikonou „Umjakčenie zlych serdec.“ Privítanie ikony bolo na letisku. Odtiaľ sme sa presunuli do brnenského pravoslávneho chrámu, kde sa pred ikonou slúžil akafist a veriaci boli pomazaní svätým olejom.

Rozlúčili sme sa s mládežníkmi a veriacimi a spolu s pútnikmi zo Slovenska sme sa vrátili na náš seminár v Prešove.

Z celého srdca sme vďační Bohu, že nám blahoslavoil uskutočniť túto púť, zoznámiť sa s moravským pravoslávím a stretnúť toľko úžasných a pre Božiu vec zapálených ľudí.

Veľmi by sme sa chceli poďakovať všetkým ľuďom, ktorí nám pomáhali na tejto našej púti. Vladykovi Jáchymovi, otcovi Serafimovi Tomečkovi s rodinou, bratovi Martinovi Létalovi a jeho rodine, matuške Eulogii, otcovi Petrovi Kačmárovi i všetkým, ktorí nás sprevádzali na našich cestách a starali sa o nás.

Nech milostivý Hospodin Boh si spomenie na tieto vaše skutky vo svojom Kráľovstve.

Bohoslovci Alexander a Miroslav



Jeden poslušnik (inok) sja dočuv o mudrosti i dobroditeli prepodobnoho starca Pimena a rozhodnuv sja ho navštíviti. Prišov za nim z dalekej pustyni, žeby sja posilniv i poučiv joho nakazaňmi. Pravednik ho laskavo prijav i začav sja duchovnyj rozhovor.

Navštívnik začav hovoriti o vecoch tajomnych iz Svjatoho Pisma, o služihu anheliv na nebi a podobni. Vin bisidovav dovho o mnohych temoch, a svjatyj Pimen, na počudovaňa ostav molčati a nedav tomu poslušnikovi ani jednu odpovid'. I tak cudzinec odhvariv sja od ňoho, vyšov iz kelii i povidat' učeníkovi starca Pimena: „*Och! Ja nadarmo perešov daleku i namahavu dorohu; chotiv jem sja dačomu naučiti, ale nečuv jem ani jedno slovo.*“ Učeniek pišov o tim pobisidovati s prepodobnym Pimenom, i starec kaže: „*Vin hvariv o takych vecoch, kotry perevyšijut' ľudskij rozum, čomu ja tu hoden naučiti či poraditi? Kiby vin začav bisidu o ľudskych slabost'och, ja by mu s radist'ou odpoviv.*“ Učeniek pak vyšov iz kelii i o šytkim vypoviv tomu prišelcovi. Todi hluboko rozдумujúčij poslušnik uznáv svoju chybu i druhyj raz pišov ku starcovi i prosit' sja: „*Otče, što mam robiti? Všytky*

svitsky strasti ňa traplat'!“ Svjatyj Pimen sja zaradovav i popozerav na ňoho: „*Teper Ty s dobryma i zaujimavyma otazkami prišov, ľubimyj brat v Christu - hvarit' vin; teper otvorju svoji usta!*“ Znovu začala duchovna bisida, kotra sja prodovžila až do večara. Inok zaujatyj mudrym poučičnom starca Pimena, zapovnenyj duchovnou radist'ou sja vernuv do svojoj dalekej pustyni. Cilou drahou proslavľav Boha za to, že ho udostojiv navštíviti skutočného velikoho učiteľa – starca.

Našto i nam rozдумovati o vecoch tajomnych, perevyšujučich rozum čolovika? Netreba sja prositi, ale virovati – hvarit' sam Hospod'. Zato dorohy ľudi, lipše je v prijateľskych bisidoch hvariti o dobroditeli Božij, kotru potrebuje naša existencia, a mati pevnú viru v serdci!

Christos posredi nas!

Bohoslovec Ľubomír Škovran



Fazuľová nátierka

1 šálka fazule
2 – 3 PL oleja
1 cibuľa
ocot
soľ
čierne korenie

Fazuľu cez noc namočíme. Na druhý deň zlejeme vodu a varíme, kým nie je mäkká, potom rozmixujeme. Cibuľu pokrájame na drobno a orestujeme na oleji. Zmiešame s fazuľou a dochutíme čiernym korením, soľou a octom. Necháme vychladnúť v chladničke a podávame.¹

Tekvicový koláč



1 kg tekvicovej dužiny
200 g strúhaného kokosu
100 g hladkej múky
100 g práškového cukru
mleté nové korenie
soľ

Dužinu pokrájame na malé kúsky, povaríme vo vode približne 15 až 20 minút. Kokos prepláchneme vo

¹ <http://www.myjane.ru/Recipes/text/?id=2526>

vlažnej vode a odložíme bokom. Dužinu roztlačíme a zmiešame s cukrom, múkou, osolíme a okoreníme. Zmes vložíme do vymastenej formy a posypeme kokosom. Pečieme približne 60 minút.²

Špenátová štrúdl'a

½ balíčka špenátu - mrazený listový
1 lístkové cesto/cesto na štrúdl'u
1 údené tofu
3-4 strúčiky cesnaku
korenie
soľ
olej
sezam

Pripravíme špenát na plnku - mrazený zohrejeme na panvici a podľa potreby dochutíme korením, soľou a pretlačeným cesnakom. Pripravíme si lístkové cesto - vyvaľkáme na tenko 3-5 mm. Vychladnutý špenát rovnomerne rozotrieme na cesto, nechávame okraje aspoň 2 cm. Tofu nahrubo nastrúhame a rovnomerne posypeme na špenát. Cesto zrolujeme a položíme na plech vyložený papierom na pečenie. Nakoniec ešte pokvapkáme olejom a môžeme posypať sezamom. Pečieme v trúbe na miernom stupni cca 180°C, doba pečenia je približne 35 min. Po upečení necháme vychladnúť, štrúdl'a bude mať hutnejšiu konzistenciu.

Pripravila **Markella**

² <http://receptar.zena.atlas.sk/tekvicovy-kolac/zeleninove-jedla-a-salaty/1735.html>



***Jeho Blaženost metropolita Kryštof
srdečně všechny zve na pouť***

***ke sv. Ivanovi Českému
do Svatého Jana pod Skalou***



v sobotu 25. 6. 2011

sv. liturgie k počtě svatého poustevníka začíná v 10⁰⁰

Po bohoslužbě všichni jsou zvaní na malé pohoštění

Pro poutníky z Prahy a okolí odjezd vlaku směrem Beroun

v 7.26 hod. z Praha – hl. nádraží a v 7.34 z Praha –

Smíchov ve stanici Srbsko je 8.11 hod.

a následně pěší průvod po modré trase

Vladyka Kryštof začíná pouť na kole v 7⁰⁰ hod.

z konečné tramvaje č. 22, 25 – Bílá Hora

V případě dotazů kontaktujte otce Romana H.

na tel: +420 773 477 694



BRATSTVO PRAVOSLÁVNEJ MLÁDEŽE NA SLOVENSKU - SYNDESMOS SKUPINA SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Skupina **Spišská Nová Ves** pozýva všetkých mládežníkov ako aj všetkých veriacich PCO na Slovensku na púť zo Spišskej Novej Vsi do Levoče, ktorá sa uskutoční **v dňoch 2. - 3. júla 2011.**

Všetkých účastníkov tejto púte prosíme, aby si so sebou priniesli misku, lyžicu, spacák, turistickú obuv a kartičku poistenca.

Zraz účastníkov púte bude **o 10:00** v pravoslávnom chráme sv. Klimenta Ochridského, na ulici **Zimná 74 v Spišskej Novej Vsi.**

Ďalej prosíme všetky skupiny BPM, aby nahlásili účasť s počtom účastníkov najneskôr do 1. júla 2010 telefonicky, prípadne SMS správou na telefónnom čísle: **0903 895 262** registrovanom v spoločnosti T-mobile Slovensko.

Veľmi radi Vás privítame na našej **deviatej** púti a tešíme sa na nové spoločné zážitky.



Sobota – 2. júl: 10:00 – zraz účastníkov púte (SN)
10:30 – pohostenie
11:30 – moleben za pútnikov
12:00 – začiatok púte
17:30 – príchod do Levoče
18:00 – pohostenie
19:00 – posvätenie vody
20:00 – večerňa
Ďalšie bohoslužby podľa programu osláv chrámového sviatku v Levoči

Nedeľa – 3. júl: 07:00 – utreňa (LE)
08:30 – privítanie vладыky
09:00 – Archijerejská sv. liturgia

Zmena programu vyhradená.